

paa, at dette Lovforslag jo ikke gaar ud paa at overføre selve Skatterne til Kommunerne, naar vi da tage dem i de store Træk. Der finder jo en Undtagelse Sted, for saa vidt angaar Ligningsskatten til Købstæderne, men i øvrigt overføres selve Skatterne jo ikke, men en Del af Skatternes Udbytte bliver overført. Om dette er heldig udtrykt i Lovforslaget, skal jeg lade staa hen; men at det er Tanken, er klart, og det fremgaar ogsaa af Motiverne. Hvis man imod Lovforslagets Udtryksmaade i saa Henseende har Indvendinger, saa vil man jo altid nok siden kunne finde bedre Udtryk derfor. Men det er altsaa Udbyttet af Skatterne, som overføres til Kommunerne, ikke til Hartkornsejerne, eller til dem, der svare Skatterne. Det ærede 3dje Medlem for 9de Kreds fremhævede jo ogsaa udtrykkelig, at han havde forstaaet Lovforslaget saaledes, at det kun gaar ud paa en Overførelse til Kommunerne, men selv sete ud fra dette Synspunkt tror jeg, at de Indvendinger, som fremkom fra det meget ærede Medlem, ville tabe noget af deres Vægt.

Naar det meget ærede Medlem først og fremmest fremhævede det uheldige i, at man opgiver faste, sikre Statsskatter eller en Del af deres Indtægt, kan jeg naturligvis ikke andet end være enig med ham deri. Det er et Skridt, man altid skal være meget betænkelig ved, og man skal altsaa meget nøje overveje, om man skal gaa dertil eller ikke — det er noget, der siger sig selv — men om man vil gaa dertil, beror for det første paa, hvor megen Vægt man vil lægge paa at faa det Formaal fremmet, som er Lovforslagets, og dernæst er det afhængigt af, om man kan paavise en anden Vej at gaa, ad hvilken man kan naa til det samme Maal. Derfor vil en Diskussion om, hvorvidt det overhovedet vil være rigtigt i dette Tilfælde at overføre Udbyttet af faste Statsskatter til Kommunerne, ikke med nogen Nytte kunne tages op — saa forekommer det mig — medmindre man samtidig vil tage en Diskussion op om, hvilke andre Veje man kan gaa for at naa det samme Maal, hvad det ærede Medlem ikke vilde. Det vil jo ganske sikkert ske under en Udvalgsbehandling, og jeg vil da udtale allerede nu, at jeg har for mit eget Vedkommende i Tidens Løb beskæftiget mig ikke saa lidt med det Problem, her foreligger, nemlig at søge at lette Kommunernes Byrde, særlig Landkommunernes, igennem en Overtagelse af de Udgifter, der nu ere kommunale, saaledes at man for Fremtiden gjorde dem

til Statsudgifter, og jeg vil sige, at denne Vej, hvis Farbarhed jeg ikke absolut vil benægte, i alt Fald er saare vanskelig at komme frem ad. Jeg har i saa Henseende ikke kunnet finde nogen blot nogenlunde tilfredsstillende Løsning, men det er muligt, at den kan findes, og i alt Fald er det — det erkender jeg — et Spørgsmaal, der maa kunne drøftes ved Siden af det, Regeringen har rejst i det foreliggende Lovforslag.

De Indvendinger, det meget ærede Medlem ellers fremsatte, ramte jo navnlig Fordelingen af det Beløb, som der her er Tale om at overføre til Kommunerne. Netop med Hensyn til Fordelingen er det, at man har valgt den Vej, som er angiven i Lovforslaget, idet man ganske vist i Realiteten overfører Udbyttet af Skatterne, men fordeler det, eftersom den paagældende Skat falder i de enkelte Kommuner. Saaledes faa altsaa Amtskommunen sin Del af Gammelskatten; Sognekommunen sin Del af Land- og Ligningsskatten, og endelig faa Kommunerne i det hele, altsaa de mindre Kommuner i Modsætning til Amtskommunerne, og Købstæderne deres Del af Bygningsskatten. Dette sidste Moment maa ikke glemmes, thi Bygningsskatten er netop foranderlig, og man kan godt sige voksende, men vel at mærke ikke i samme Forhold i de forskellige Kommuner; den vokser derimod i et forskelligt Forhold, eftersom Kommunen udvikler sig fra at være en almindelig Landkommune til at blive en Landkommune med købstadlignende Bebyggelse. Netop derfor spiller det sin store Rolle med Hensyn til Fordelingen af Bygningsafgiften, at man lader Fordelingen blive konform med den Forøgelse af Bygningsskatten, der falder i enhver Kommune for sig.

Det ærede Medlem fremhævede med Hensyn til Fordelingen af Gammelskatten, at man her kom til at fordele den til Kommunerne efter et Forhold, der blev angivet af en Skat, der havde faaet sin Skikkelse for lang Tid siden. Jeg indrømmer, at der i og for sig er noget urimeligt i at fordele mellem Amtskommunerne efter Gammelskatten, men lad os saa undersøge, hvor stor Betydning det faar i saa Henseende, om man vil gaa efter en Fordeling paa et andet Skattegrundlag, og navnlig om man vil gaa til en Fordeling efter det ny Hartkorn. Jeg tror ikke, naar Fordelingen efter det gamle Hartkorn stopper, som det vel maa erindres, med Amtskommunerne, saaledes, at man paa Grundlag af Gammelskatten ikke gaar længere ned